

רחל מרחלת על כל העולם

מי

ישקני

בצמא

ניבה לניר ובעלה מאיר פלכסקי
חתול שחור ושמן עבר

רבין בצרות גדולות

ניבה לניר היא, כידוע, כתבת פוליטית בעיתון ההסתדרות ובר. מאיר פלכסקי הוא, כידוע, בעל מישר גדול להקירות פרטיות ולחקירות פרטיות מאוד, ושותפו גם זה ידוע, הוא איש הביטחון לשעבר מרדכי רחמים, שהתפרסם בפרשת הריגול הפוליטי בתוככי מפא"י (העולם הזה 1869) אחרי שעשה מעשה גבורה והציל נוסעים של מטוס אר"נל. ואם כבר התחלנו בדברים ידועים, נמי שייך בהם. ניבה הידועה ומאיר פלכסקי התחתנו לפני כמה שנים, וגם זה לא סוד, וכולם היו בטוחים שניבה הסוערת באה אל המנוחה ואל הנחלה אחרי שהיתה מנהיגה ידועה בשיח (שמאל ישראלי חדש).

ואכן, מהשמאל של שיח עברה ניבה — יחד עם בעלה — לתמיכה ביצחק רבין ממיפלגת העבודה, שאף פעם לא היה ידוע בתור שמאל, ויש כאלה שאי מרים — מה אני כבר מבינה בפוליטיקה — שהוא יותר נץ מפרס. ניבה הידועה ובעלה מאיר הידוע הקימו חוג של תומכים נאמנים ברבין, כי שהוא התמודד נגד פרס במפלגת העבודה, ותמיד אפשר היה לראות את שניהם יחד מלווים את רבין כמו צל במינוח הכנסת: ניבה בשימלה עיתונאית אלגנטית מאוד, ומאיר בחליפת-בלשים אפורה ובלתימת-בלטה. וככה זה נמשך חודשים וגם שנים, כשי

ביחד. לא ליד רבין, ולא במקומות אחרים. אבל שמועות זה לא הכל, או הרמתי טל פון קטן לניבה, ומה אני שומעת? שאין עשן בלי אש, ובמילים אחרות: השמועות נכונות. בני הווג נפרדו, אבל ניבה לא מוכנה להוסיף דבר, כי הגזק כבר גדול ממילא, ככה היא אומרת, ואפשר להאמין. ומה שנשאר עוד לברר, זה איך מש" פיע הנתק הרומנטי הזה על סיכויי הפו ליטיים של רבין, כי לפי עניות דעת, הוא כבר בצרות, ממילא.

הברית הרומנטית הרישמית משתלבת ביצורה מופלאה בברית הפוליטית האיתנה. רבין, כידוע, לא ליקק הרבה דבש במא בקים שלו נגד פרס, ואפילו, אומרים לי אלה שמבינים בפוליטיקה, הפסיד, אך ניבה ומאיר לא נשטו את המנהיג בעת צרתו, המשיכו לעמוד מאחוריו כצוק איתן. ואז, לפתע פתאום, מה אני שומעת? כן, כן, זהו. חתול שחור ושמן עבר בין שני בני הווג, והם כבר זמן רב לא נראים

בתי אותו אפילו שהוא היה בשומר הצעיר, וכולם היו בנוער העובד. כיום הוא בארצות-הברית, עשיר מופלג. חנוך (הנק) לונדנר הצלם של חברת ג'ורדאש שבבעלות האחים נקש. בקול דרמטי סיפר ברך שחנוך עבר טרגדיה איומה. אחרי גרושו מאשתו ואחרי שנרפא ממחלת מין שפקדה אותו, אנס נערה שחומת-עור ועל כך הענישו אותו חברה וחתכו לו את הרגל. הלך לי התיאבון, קמתי, שילמתי והלכתי לדרכי.

כמה ימים לא מש סיפור זה ממוחי, והי חלטתי לחזור ולבדוק את אמיתות הסיפור. ושוב חטאתי באכילת פיצה וגם הפעם בחברת ברך, אלא שזאת הפעם גיליתי לו מי אני ושאלתי אם יש אמת בסיפור על חנוך. מיידי שלף ברך גיר סה חדשה על חברו. הוא סיפר כי הוריו של חנוך הם מוותיקי היישוב וחינכו את בנם לאהבת המולדת. בני מחזורו זוכרים אותו בחום בשל אמירתו הידועה: "לא בחרב כי אם במחרשה נכבוש את ארצנו הקטנטונת." אחרי שירותו הצבאי ירד מן הארץ.

חנוך אפילו התבייש בשם ילדותו, שני שמע לו גלותו ופרובינציאלי, ושינה אותו להנק, ממש שם אמריקאי טהור. הוא שיחק את הפטריוט בין החברה והתחפף לאמריקה.

משנגשתי ברשותו של בעלי-הבית להיריד את תמונתו של חנוך מן הקיר כדי לצלמה עבורכם, צעקה לעברי אחת מן הסועדות הקבועות בכעס: "את יודעת מה משמעות הצילום לבעלי-הבית? זהו חברו הטוב שנהרג באחת המילחמות!" מוזעזעת עניתי: "הוא דווקא חי." והיא אמרה בתדהמה: "אם זה נכון, או שייבדל לחיים ארוכים," ומיירה לקראו לברוך מהמיטבח שיתן הסבר. בפנים סמוקות הוא פטר ארי תנו מילמול לא ברור: "הוא חי. הוא ירד לאמריקה ואותי השאיר פה עם כל המילחמות והבלגן."

זה מה שנקרא אהבה ושינאה משמשים בערבוביה.

אישחקי דואינו

מישפחתי של ברך, בגילו ובשאר ירקות. מיספר מילות האמת שיצאו מפיו, לפי דעתי שאופות לאפס. בראותי כי סיפור לא יצא לי ממנו, הסתכלתי סביבי ומבטי נח על תצי לום של בחור בהיר-שיער, מתולתל וממור שקף, כששאלתי אותו מי זה, השיב בי גאוה ובחיוך רחב: "זה היה החבר הכי טוב שלי עוד מבית-הספר בגבעתיים. אהי

אם עוד לא גיליתי לכם, אז אני מודה באשמה: אני מתה על פיצות, שעוזרות לי בחריצות לאכד את הגיזרה. הפעם חשי בתי שיחד עם הגיזרה אני מאבדת גם את השפיות. כל זה אירע בדומינו אצל ברך. מעשה שהיה כך היה. ביחד עם מנת הפיצה הזמנתי גם את בעל הבית לשבת ולהנעים ולתבל לי את המאכלים עוד יותר. בין ביס לביס התעניינתי במצבו הי

חנוך (הנק) לונדנר בפעולה
חברים מספרים על גימתי

המקום היה מלא עשן, וכשהרמתי את עיניי מכוס המשקה קפאתי על מקומי. נכר נס צעיר גאה, בהיר-שיער וגבה-קומה, ולפתע הבזיקה בי המחשבה כי לפני שנים רבות הוא היה החבר של בת-יודתי הצעירה היפה רחל, ובשל כך אפילו התיקאנתי בה. הבחור היפה הזה הוא יוסי פלג, רווק מצליח בן 33, מהגנדס ובעל תואר שני במינהל עסקים, וכרגע מועסק בצבא קבע. ליוסי יש גם ייחוס, שכל אם יהודיה היתה גאה להתכבד בו כחתן. הוא בנו של אלחנן פלג, אשר על שמו קרוי בית-המהנדס השוכן בלב תל-אביב. יוסי סיפר לי שאחרי בעגועים מרובים חזר מארצות-הברית, שם שהה בתפקיד. כרגע הוא מחלק זמנו בין וילתו באזור-יוקרה לא הרחק מאוניברסיטת בריאלין, ובין ביתה הנאה של אמו ברמת גן. יוסי נראה נבון ומבולבל ושאל אם ידוע לי היכן מקומות הבילוי תחמים בעיר, ובני-מת התנצלות הוסיף כי מאחר שנעדר כמה שנים מן הארץ, הוא אינו מוצא את ידיו ואת רגליו בחיי הלילה של תל-אביב, שישתנו גלוי הכר. אני זורקת לכן הפתיון, ונראה לי שמי שתהיה מוכנה לשמש ליוסי מדריכה פרטית לחיי הלילה בעיר, מובטח לה — ואני מוכנה לחתום לה עם ערבים — שהבחור הוא משכמו ומעלה וממש צמא לבילויים.

לא

פמיניסטיות!

לפני כשלושה שבועות (העולם הזה 2371) סיפרתי לכם שהגרוש הטרי יוני פרס, בנו של ראש האופוזיציה, שהיה נשוי לפייליס גלזר, שהתפרסמה במתכונת המזון הצמחוני, נראה עליו טוב לבב בלילות בתוכניות שירי-הרחוב, המנהלות בימי רביעי על-ידי דני בן-ישראל. אז החלטתי לשמוע סוף-סוף את גירסתו של הבעל לפרידה המהירה, ובכן, יוני טוען שהוא עזב את ביתו בתום ירידה-דבש ועבר להתגורר בבית ידיד-נעורים והתחיל בהליכי גרושים שהסתיימו לא מכבר. הוא אומר שהוא חיפש בסך-הכל בית חם, ולא שאף להתקטט באשת-יקארייה הדוגלת בתנועה הפמיניסטית כשזה נוח לה ותורם אם את קידומה האישית. יוני, שהוא בוגר הפקולטה לחקלאות ברחובות, משלב כיום, תחביב או יותר נכון אהבה עם פרנסה, ועוסק בגננות.

לא היה ולא נברא

תקלה נוראה ומצערת קרתה לי בשבוע שעבר (העולם הזה 2375) בסיפור על הכתב החמוד של מעריב, שייק פגל. הכותרת שם היתה, "לא ייאמן כי יוספר", והאמת המרה היא שאסור היה להאמין, ואסור היה לספר, כי לשון רעה אחת סתם בדתה דברים, ואני — שבדרך-כלל אני זהירה מאוד — נפלתי בפח. ובכן, האמת, רק האמת וכל האמת: אין שום יסוד למה שאמרתי, כאילו התרועע שייק עם נערה כלשהי לפני שישואו לי בחירת-ליבו. פשוט לא נכון, מה לעשות. אני רק מקווה ששייע ורעייתו יקבלו את העניין ברוח ספורטיבית, וינסו להתנחם בצעקות שחטפה ממני הלשון הרעה.